

færdighed, saa paastaae dog dens Forsvarere, at Staten ligeoverfor Forbryderen kan besinde sig i en Art Nødværgetilstand, der gjør den det til Pligt at berøve Forbryderen Livet, deels for at sikke sig mod fornødne Attentater fra hans Side, deels for ved et afftrækkende Exempel at afholde Andre fra at følge i hans Fodspor. Vi besinde os altsaa her paa den formeentlige Nødvendigheds Omraade, fra hvilket i vor Tid ogsaa Dødsstraffens Forsvarere saagodtsom udelukkende hente deres Grunde. Lad os da først undersøge, om det skulde være nødvendigt for Staten, der er saa stærk og mægtig overfor det enkelte Individ, at dræbe Forbryderen for sin Sikkerheds Skyld. Det maa her erindres, at Talen kun er om Dødsstraf under sædvanlige Forhold og rolige Tilstande. Skulde det virkelig ikke være muligt at bygge Fængslerne saa stærke og at skaffe saa aarvaagne og paalidelige Vogtere, at de enkelte Forbrydere, hvorom jo her kun kan være Tale, ikke vilde kunne undslippe? Men hvis Staten ikke skulde formaae dette, hvorledes sørges der da for dens Sikkerhed i den lange Tid, ofte et Aar eller maastee længere, der kan hengaae, fra et Mord er begaaet, og indtil den Skyldige endelig faaer sin Dom? Hvorledes sikker man sig i denne lange Tid for Morderen, der jo er lige farlig, hvad enten hans Dom er falden eller ikke? Og hvorledes sikker man Staten mod enkelte mordlystne Afstindige, der ofte, trods deres Afstind, kunne udvise en paafaldende Stærpsindighed, naar det gjælder om at skaffe sig Baaben eller Redskaber for at tilfredsstille deres Tilbøielighed? Hvorledes sikker man sig mod dem? Man vil dog neppe forlange Ret til at berøve de farlige Afstindige Livet. Nei, det er ikke nødvendigt at dræbe Forbryderen for at sikke sig imod ham. — Den, der finder dette i sin Orden, er ubevidst hildet i Betragtninger, der knytte sig til Vanens Magt, til hvad der har været Skik og vundet Hævd i Tibernes Løb. Paa hvor svag en Grund saadanne Betragtninger hvile, det seer man bedst, naar man tænker sig en anden Maade at gjøre Forbryderen usfadelig paa. Ingen vil nægte, at man kunde sikke sig mod den farlige Forbryder ved at berøve ham Synet. Men skjøndt det i vor Tid kan stee uden Smerte for ham,

og skjøndt det dog i Almindelighed er et langt større Onde at miste Livet end at miste Synet, vilde dog Alle, ogsaa Dødsstraffens Forsvarere, med Forsærdelse vende sig bort fra den Lovgiver, der vilde forsøge at sætte en saa oprørende Bestemmelse i Værk. Hvilken Mødsigelse! Man viger tilbage, og med Rette, fra at blinde Forbryderens Die, men at afhugge hans Hoved, det frygler man ikke for.

Seg gaaer dernæst over til det andet Hensigtsmæssighedshensyn, at man skulde beholde Dødsstraffen for at afftrække Andre. Men heller ikke dette opnaaer man. Mennesket har kun Skræk for Døden, naar den er sikker; saalænge den kun er en saa ringe Mulighed som her i Loven, frygter han den ikke. Saaet, denne Menneskehedens Løstestang, vil for hindre ham deri. For at erfare, at det er saa, behøver man kun at vende sig om i Livet. See vi ikke den Sømand, der efter et Skibbrud er kastet levende op paa Straudbredden, medens alle hans Kammerater ligge der som Lig, see vi ham, ikke allerede den næste Dag søge ny Høre og atter begive sig ud paa det samme farlige Hav? See vi ikke den Arbejder, der som et Vidunder er kommen ufsadt fra en eksploderende Fabrik, igjen usfortrødent tage fat paa sin tidligere Virksomhed? See vi ikke overalt Mennesket give sig af med Beskæftigelse, der ere i høi Grad farlige for Sundheden og Livet? Der styrter en Mand sig i Havet, eller ind i et brændende Huus, for at redde en ham aldeles uvedkommende Person. Vilde han gjøre det, hvis Skrækken for en mulig Død var saa stærk, som Dødsstraffens Forsvarere mene? Nei, til Held for Staten sætter, som alt sagt, Mennesket kun ringe Priis paa Livet, saalænge der er den ringeste Sandshulighed for at beholde det. — Hvis denne Skræk for Døden var et saadant Universalmiddel mod Forbrydelser, som Dødsstraffens Forsvarere paastaae, saa maatte en Consequents, rigtignok en hyderlig Consequents, deraf være, at man burde antage den gamle Sætning: omnia delicta sunt paria og anvende Dødsstraffen paa alle Forbrydelser uden Forskjel. Men selv om man ikke vilde gaae saa vidt, skal man dog indrømme, at, naar man benytter det meest umoraliske af alle Midler, Skræk, mod Forbrydelser, saa spl-